

Proloog

In één van de dagboeken van Etty Hillesum¹ las ik:

'Al dat boeken verslinden, van jongs af aan, is maar luiheid van mij. Ik laat anderen formuleren, wat ik zelf zou moeten doen. (...) Alles neem ik in me op, jarenlang al, alles gaat naar binnen als een groot reservoir, maar het zal er toch allemaal ook weer uit moeten komen, anders heb ik het gevoel of ik voor niets heb geleefd, of ik de mensheid alleen maar heb beroofd en niets heb teruggegeven. Ik heb soms het gevoel of ik parasiteer, vandaar soms ook die grote gedeprimeerdheid en de vraag of ik eigenlijk een nuttig leven leid'.

Ik herken dat wel: ik heb ook vele boeken verslonden en ook ik wil met eigen woorden vertellen wat ik in mijn leven heb opgedaan aan levenswijsheid.

Waarom wil ik mijn verhaal delen?

Omdat ik een kind van mijn tijd ben en ik me ervan bewust ben dat ik tot een bepaalde generatie behoor, namelijk de generatie die geboren is in de zestiger jaren.

Veel mensen van mijn generatie hebben de kerk verlaten en geen geloofsopvoeding meer aan de volgende generatie doorgegeven, zodat hun kinderen zelf mogen kiezen in plaats van de gedwongen keuze van vroeger.

Ondanks dat we dezelfde geloofsopvoeding hebben gehad, zijn mijn vier broers en twee zussen niet allemaal in de kerk gebleven. Sommigen zijn actief binnen de kerkelijke gemeenschap, anderen zou je randkerkelijk kunnen noemen. Of hun geloof minder

geworden is, durf ik niet te zeggen. Zoals je vaak hoort zeggen dat je ook kunt geloven zonder kerk, denk ik dat dat voor hen misschien ook wel geldt.

Ik heb een andere keuze gemaakt en ben in de kerk gebleven en ben er als predikante werkzaam – bijna veertig jaar. Ik heb altijd mijn passie gevolgd en heb altijd het gevoel gehad (en nog) dat ik op mijn plek zit. Ik kan niet anders en ik wil niet anders. Mijn levensdoel was predikante worden. Wat niet wil zeggen dat ik nu nog op dezelfde manier predikante ben als toen ik begon. Die verandering is heel geleidelijk gegaan. Daar heeft de tijdgeest alles mee te maken. Toen ik in 1988 begon in mijn eerste gemeente in Hellevoetsluis werd er op een andere manier naar die functie gekeken dan in de huidige context in Helmond. In het rooms-katholieke zuiden moet ik vaak uitleggen wat het predikante-zijn inhoudt. Dus de tijdgeest verandert de visie op het ambt (en ook het ambt zelf - daarover later meer), maar dat niet alleen. Je verandert zelf ook: in je denken, in je geloof.

Geloof ik dan nu – na bijna veertig jaar predikante te zijn geweest – minder of juist meer dan toen ik begon?

En waar zit die verandering in?

Ik ben in 1961 in Wassenaar geboren in een gereformeerd gezin en als derde in de rij van zeven kinderen. De Gereformeerde kerk in Nederland bestaat inmiddels niet meer, want zij is in 2004 samengegaan met de Nederlands Hervormde en de Evangelisch-Lutherse kerk. Samen vormen ze de PKN: Protestantse kerk in Nederland, maar dat is voor het verdere verhaal verder niet van belang.

Ik heb een degelijke geloofsopvoeding gehad, waarbij ik het tweemaal per zondag naar de kerk gaan als heel normaal heb ervaren en nooit erg heb gevonden. Als kind was ik altijd al op zoek naar verdieping en bezinning – ik was een serieuze puber zal ik maar zeggen. Actief in het jeugd-diaconaat en in de jeugdsoos van de kerk was ik een betrokken lid van de gemeente. Op